

I. évfolyam, 3. szám.

Megjelenik havonta egyszer.

Budapest, 1910. márczius.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: csak 50 fillér.

Zsoltár 23. 1.

A jó pásztor.

*Mig él a Jézusom,
És Ő erőt adóm,
Száll tőlem gyötrő félelem,
Szűm hozzá emelem.*

*Biz jó egy pásztor Ő,
A nyájt hűn vezérlő;
Ad legelőül zöld mezőt
És inni mennyesőt.*

*A nap ha elborul,
Az arslán fölmordul,
A sötét éjben is tudom,
Hogy öröm Jézusom.*

*Ha egyszer lábam rogy,
A bajtól kedvem fogy,
Ugy hű szívéhez sietek,
Írt nála föllelek.*

*Csak rajta függ szemem,
Mily nyereség nekem!
Hogy szeret engem Jézusom,
Mily üdv, hogy ezt tudom!*

Németből: dr. F. D.

„Az Úr az én pásztorom, nem szükölködöm.“

Ismered a 23. zsoltárt, kedves olvasó? Ha ismered, talán már ifjúságod óta, akkor szívesen emlékezteted magad erre a gyönyörű énekre, a Szentírás dalos könyvének, a zsoltároknak egyik legszebb darabjára; mert azon helyek közé tartozik, melyeket újra és újra szívesen olvasunk, ugyanis hasonlítanak egy olyan fácskához, melyről valahányszor meg-rázzuk, drága édes gyümölcsök hullanak alá. És ha netalán nem ismernéd a 23. zsoltárt, akkor kérlek vedd elő bibliádat — remélem van birtokodban, — keresd fel abban, és mielőtt most tovább olvasnál, vagy mielőtt ma este lefeküdnél, olvasd el lassan és fontoslag a 23. zsoltárt.

Valóban szavai ezek egy léleknek, aki minden fenntartás nélkül az élet minden viszonyai közepette Istenében bizik. A zsoltár költője tudta, hogy milyen az Úrral való lakozás. A későbbi Dávid király e zsoltárt még annak idején énekelte, mikor ő maga is pásztor volt, és nyáját Betlehem mezein legelteté. Az ő saját pásztorokodása például szolgált neki Istenének pásztori szeretetére. Nem voltak-e az ő juhái tudatlanságuk és gyengeségük daczára is irigylésre méltó teremtmények, mert olyan jó pásztoruk volt? Aki őket füves legelőkön nyugtatta, ha éhesek, és csendes vizekhez ha szomjasak voltak? Aki őket ápolta valódi pásztori szeretettel, róluk naponta gondoskodott, és aki vitézsége és ügyességével megoltalmazta őket, ha oroszlánok és medvék jártak a tájon.

És nem volt-e ő épen olyan boldog, mint azok? Mindenesetre az ő életének útjára

nézve, a célra, mely felé vándorolnia kellett, a gondok és veszedelmekre, melyek őt körülvették, ő éppen olyan gyenge és tudatlan volt, mint egy báránka, de volt neki egy Istene a mennyekben, aki őt szeretete, aki róla gondoskodott lelke és teste szükségletei szerint, őt az igazság ösvényein vezette, őt megvidámította drága igéjével és megőrizte és megővta az élet különböző viszonyai közepette. Dávid Isten kezében tudta magát, az ő szeretetében megnyugodva. Eme iudat szívét boldog örömmel tölté be és ajka dicséretet zengett: „Az Úr az én pásztorom, nem szükölködöm.“

Érezni ezen szavak olvasásánál: aki ezeket szíve mélyéből és saját tapasztalatából utána mondhatja, ennek boldog embernek kell lennie! Tudod-e te?

E vers minden szócskája jelentőségteljes és ezért egyiket sem szabad elhagynunk vagy elfelednünk.

„Az Úr az én pásztorom.“ Figyeld reá, hogy nem áll itt: „egy úr,“ hanem „az Úr.“ Egy egészen határozott Úr. Nem mindegy, hogy mit hiszünk, vagy kiben hiszünk. Szükség, hogy meg legyen helyes tárgya és valódi alapja hitünknek. Amaz Úr, akiben Dávid szavai a teljes értelmükben megvalósultak, az Úr Jézus, a mi Megváltónk és Megtartónk. Őt helyezé az Atya mindenek Urául. Egykor mindeneknek valami kell, hogy Jézus Krisztus az Úr az Atya Istennek dicsőségére. Ő szeretne és szükséges is, hogy ő a te életednek urává legyen, mert egyébként üdvét meg nem ösmerheted. Melyik úrnak szolgálsz te? A világ az, fényével, dicsőségével és örömeivel? A te saját „én“-ed az? Vajjon a test vágyai és kívánságai? Így nem csoda, ha még nem ismered ama boldogságot, amelyről itt Dávid énekel. Előbb egészen meg kell magad adni Jézusnak, és elismerned őt egyetlen Uradnak.

Jézus nem olyan úr, akitől félnünk kellene. Ő pásztor, aki az ő juhait teljes szívéből szereti, és mást nem kíván, mint boldogságukat.

„Én vagyok a jó pásztor, a jó pásztor életét adja a juhokért. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővölködjének.“ Ezek az ő saját szavai. Nem leszünk-e most az ő kinszenvedésének idejében ismét az ő nagy szeretetére emlékeztetve? Ő eljött a mennyből a földre, hogy az elveszett juhok, az emberiséget megkeresse és megtartsa. Az ő nyája megvásárlásáért eltűrt minden gúnyt, megtagadtatást és elárultatást, küzdött az ördöggel és a halállal; és odaadta az ő szent vérével érettök. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért. De Jézus akkor halt meg miéretünk, mikor még az ő ellenségei voltunk.

Tudhatom én azt, hogy a jó pásztor megtalált-e engem? Hogy az ő juha vagyok-e? Egészen határozottan! Dávid tudta! Ő éneklé: „Az Úr, az én pásztorom.“ Amíg mi ezt nem mondhatjuk, hiányzik nekünk ama boldogság, melyet Dávid épen ebből a tudatból kifolyólag birt. A városban járva megpillantasz egy épületet, mely neked tetszik. Talán úgy rendezkedsz be, hogy gyakran elhaladj emez épület mellett, és minden alkalommal örülsz azt láthatni. De nem vagy részese annak, semmi jogod abba bemenni. Nos — tegyük fel — egy napon hírül adják neked, hogy a ház birtokosa meghalt és téged szemelt ki örököséül. Egyszerre birtokosává lettél ama háznak és most mondhatod: „az én házam.“ Betérsz, birtokodba veszed, rendelkezel a szobák felett. Most a háznak előtted egészen más jelentősége van.

Ime, épen így van Jézussal is. Sok ezren vannak azok a keresztények, akik tudnak valamit a jó pásztorról, olykor szívesen is olvasnak valamit róla, vagy szívesen hallanak felőle; talán örülnek is neki és néha imádkoznak is talán hozzá. De mégis idegen előttük. Ők nem mondhatják: Jézus az én pásztorom, az én Megtartóm. Tudom, hogy engem megváltott, hogy az én bűneim megbocsátotta. Ezért nem is teljes az ő öröme Jézusban. Ilyen lelkeknek hiányzik üdvükroli bizonyosságuk. Keresed-e ezt, kedves olvasó? Úgy add fel ellenállásod, engeddd magad megtalálni Jézustól, aki már régen keres téged, add át magad neki mint uradnak, és boldog bizonyossággal dicsérheted őt Dáviddal: „Az Úr az én pásztorom, nem szükölködöm.“ M.

A Krisztusbani üdv.

„Krisztus Jézus lön nekünk Istentől bölcseségül, igazságul, szentségül és váltságul.“ 1. Kor 1, 30.

Hála Istennek, hogy Krisztusban üdvöt és büntől szabadulást nyertünk! Immáron kigyógyulhatunk a bünbeesésből, minden bünhozta nyomoruság és baj általa megszűnethető. Teljes bünbocsánatot nyerhetünk elkövetett vétkeinkért; ugyanis Jézus maga mondja: „Minden bün megbocsájtatik az emberek fiainak, még a káromlások is mind, amelyekkel káromlanak.“ De nem csupán bocsánatot, hanem főleg tisztulást, megváltást és a bün minden bilincseitől szabadulást nyerhetünk a Krisztusban, mert ő lön nekünk igazságul, szentségül és váltságul. A bünbeesésből való helyreállításunkhoz főleg a büntől való megváltás tartozik. A bocsánat által csak a régi vétkeiségünk töröltetik el, de ennél többre van szükségünk, meg kell szabadulnunk a bünre való hajlam

és kedvtől, ennek hatalmától és uralmától, különben újra meg újra legyőzöttetünk a bűntől és elesünk.

Megszabadulhatunk teljesen a bűn minden kötelekétől. Csak néhány bibliai helyet idézünk ennek igazolására: „Most pedig, minékutána felszabadultatok a bűn alól, szolgálóivá lettetek pedig az Istennek“ (Rom. 6, 22.). Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől (Rom. 8, 2.). A bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt (Rom. 6, 14.). Krisztus mindenképen üdvözítheti azokat, akik ő általa járulnak Istenhez (Zsid. 7, 25.).

De mint jutunk mi ehhez a nagyszerű tapasztalathoz?

Ez a legfontosabb kérdésünk. A Krisztus-bani üdvöt csakis a hit által szerezhethetjük meg. Bocsánatot nyerünk, ha hisszük, hogy Jézus szenvedett minden vétkeinkért. Azonban a bűntől való szabadulást és tisztulást ugyanezen az uton nyerjük el, „mert Isten megtisztítja az ő szívüket a hit által.“ A hit a Krisztus-bani üdv vétele, megragadása és megtartása. Ha elveszük a bocsánatot a hit által, akkor birjuk azt. De vegyük el a bűneinktől való tisztulást és megváltást is. Ha pl. valaki több ajándékot nyújt felénk, biztosítván bennünket, hogy mind a miénk, az a kérdés, mennyit veszünk el belőlük. Amennyit veszünk, annyink lesz; ha mind elveszünk, mind a miénk lesz.

Nos, lélek, talán hiszel bűneid bocsánatában, de azért talán mégsem vagy egészen megváltva és szabad azok hatalmától. Szeretnél szabad lenni? Vágyódol-e teljes megváltás után? Krisztus megszerzé neked, jöjj, minden készen áll! Fogadd el Jézust most szentségül és váltságul.

Kövessd Jézust.

„Aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.“ így szól az Úr János evang. 8. részében a 12. versben. Eme szavakkal Krisztus int minket, hogy az ő szent életét és erkölcsét kövessük, ha valóban szeretjük a világosságot és akarunk megszabadulni minden lelki vakságtól. Azért életünk főtörekvése legyen, az Úr Jézus életéről elmélkedni.

Krisztus tanítása minden szentek tanítását feltülmúlja és akiben a Szentlélek van, abban „elrejtett manná“ talál. Sokszor megtörténik, hogy valaki bár gyakran hallja az evangéliumot, mégis kevés áldást és buzgóságot érez magában, mert nincs a Krisztus lelke benne. Aki pedig teljesen és édesdeden akarja érteni a Krisztus igéjét, szükség, hogy egész életének folyását igyekezzék ahhoz szabni és alkalmazni.

Mit használ nekünk, ha Istenről elmélkedünk és az alázatosság hiányzik szívünkéből. Az ily elmélkedések, bármily mélyek is volnának, igazzá és szentté nem tesznek, hanem a tökéletes élet tesz Isten előtt kedvessé. Inkább akarom magamban a töredelmességet érezni, mint annak mivoltát megérteni. Ha az egész bibliát könyv nélkül tudnád, és minden bölcsék mondásait megértenéd: mit használna neked, Isten szeretete és kegyelme nélkül? Hiábavalóságok azok mind, Isten szeretete és az ő szolgálata nélkül. Az igazi bölcsesség összessége: e csalárd és múltó világtól elfordulni, a mennyei boldogságra sietni és áhitozni.

Csak merő hiábavalóság azért a múltó gazdagságot keresni és reménységünket ebbe helyezni. Hiábavalóság tisztségeket hajhászni és magas polczokra törekedni. Hiábavalóság a test kívánságait teljesíteni és olyan dolgok után vágyódni, melyekért végre kemény kínokkal kell lakolni. Hiábavalóság hosszú életet reményelni és a megszentelődésre kevés gondot viselni. Hiábavalóság csak a jelen életre figyelni és a következőre nem tekinteni. Hiábavalóság csak azt szeretni, ami hirtelenséggel elmúlik és oda nem sietni, ahol örök öröm található.

Emlékezzél meg sokszor a közmondásról: a szem nem elégszik meg a látással, a fül sem tölteti be a hallással. Azon igyekezzél tehát, hogy szívedet a látható dolgok szeretetétől elfordítsad a láthatatlanokra. Akik ugyanis mindig csak az érzéki világgal foglalkoznak, lelkiösmeretük ellen vétének, és Isten kegyelméből kiesnek.

Az alkohol hatalma.

Az ember szíve vérzik, ha látja, mennyire rabjai az emberek ennek a borzasztó méregnek. És még sokkal jobban fáj az, hogy ha meggondoljuk, hogy mindazok, akik ma ily szomorú állapotban vannak, valamikor jó, szép és okos emberek voltak, akikhez szüleik öröme és reménysége fűződött. És mi módon jutottak ennyire? Az eiső poharat kellett volna megvetniök és soha ennyire nem jutottak volna!

Multkor olvastam egy borzasztó történetet, amelyet itt azért irok le, hogy példaként álljon előttünk és óva intsen bennünket attól, ami a legcsúfabb véget szerezhetheti meg nekünk is. Nem tanulatlan, tudatlan emberről van szó, akit talán a szülők hanyagoltak el, hanem egy kiváló tehetségű férfiuról. Mint ifju kitünő tanuló volt és joggal fűződött hozzá a szülők legrózsásabb reménye. Már szolgabíró volt, amikor az alkohol rabszolgájává lett. Amit senki se gondolt, az bekövetkezett. Az alkohol annyira hatalmába ejtette e kiváló tehetségeit, hogy hivatását

többé nem tölthette be és így elvesztette reményteljes és szép állását. Most már nem volt ereje más állás után nézni. Minden erejét az alkohol emésztette fel. Persze így sehol semminek se kellett. Ami azonban a legborzasztóbb, az ivást beszüntetni többé nem tudta! Így azután a lejtőn gyorsan sülyedt alá! Feltartóztatni többé senki képes nem volt! És tudjátok mi a vége e szépen, reményteljesen megkezdett életpályának? Egy nap az útszélien találták meg holtan!

Ha valaki még nem ivott alkoholt, vesse meg azt egész életében, mint az emberiség leghatalmasabb ellenségét! És ha beláttad, k. olvasó, hogy jobb volna, ha te is azokhoz csatlakoznál, akik e rút és undok ital ellen sorompóba állanak, úgy mondj le a mértékletes ivásról is, mert csak így lehetsz katonája e nemes ügynek, de magad is csak így vagy bizonyos, hogy soha rabjává nem leszel az alkoholnak!

Áldásos beszélgetés.

Egy úrnő a következő érdekes dolgot közli: Egy napon fivéremet látogattam meg, kinek kis fia játszadozott épen a szobában. Egyszerre felhágy a játsszával és néhány percen át figyelve nézett reám. Erre megkérdeztem: „Ugyan mire gondolsz?”

„Keresztény vagy te?” kérde hirtelen.

„Igen, kedves.”

„De hiszen te sohasem beszélsz Jézusról, hogyha te őt nagyon, igen nagyon szeretnéd, akkor bár néha beszélnél róla.” — Szereted-e te Jézust, k. olvasó, és ha igen, beszélsz-e róla néha boldogtalan felebarátaidnak? Oh, milyen szép volna, ha a te beszélgetéseid által felebarátaid közül néhány Jézust mesterül fogadná! Egy lélek Isten szemében többet ér az egész világnál, tehát ha egy lelket megnyersz, nagyobb dolgot cselekedtél, mintha az egész világ kincseit birtokodba vennéd!

Nem ereszttem el.

Egy hindú csak késő öregkorában ismerkedett meg az evangéliummal és a Krisztusban való hittel. Midőn halálának órája elérkezett, a hittérítő kérde tőle, készen van-e hazatérni Istenhez? Mire ő ezt válaszolá: „A mennyország kapuja előtt állok és várok.”

„Nem félsz”, kérde a hittérítő, „hogyan Isten talán mégsem fogad be magához?”

„Micsoda?” kiáltá az öreg, „engem be nem fogadna? Megragadnám két kezemmel és nem ereszténém többé el! Így szólnék hozzá: Nem azért jöttél-e a világra, hogy engem, szegény bűnöst, megválts? Hova menjek, ha hozzád nem jöhetek? Nem vagyok-e én egy szegény bűnös? És nem vagyok-e Te a bűnösök megváltója? Nem,

kedves Megváltóm, nem eresztelek többé el! Be kell fogadnod engem a mennyei boldogságba!”

Kimerülten hanyatlott le az öreg ember. Utolsó szavai voltak: „Nem, nem ereszttem őt el!” Ez igaz hit.

Szabad vagy-e?

Egy tanítónő Északamerika déli államában utazott és egy vendéglőbe szállt, hol mindent igen piszkosan talált. Az asztalok, tányérok, ágyak, minden igen piszkos volt. Előhívott egy öreg négerasszonyt és így szólt hozzá: „E piszok igen kellemetlen nekem, tisztogasd ki a szobámat!” Az öreg négerasszony jól kitisztogatott és mikor a tanítónő most belépett, kérde őt az asszony: „Nos, mondja meg most nekem, szabad vagyok-e, vagy nem? Ha a gazdámhoz megyek, ő mindig azt mondja, hogy nem vagyok szabad, de ha a társaimhoz megyek, ők azt mondják: Igenis, szabad vagy! Itt úgy beszélnek, hogy Lincoln elnök egy proklamációt írt alá, amely szabadságunkat biztosítja, de a gazda azt mondja, hogy ő bizony ezt nem tette, mert ehhez joga se volt neki.” — Így él bizonytalanságban sok keresztény is. Nem tudják: szabadok-e vagy nem! Ha a Lélektől születtek, szabadok akár a levegő. Azért jött el Krisztus, hogy minket szabadokká tegyen a bűn hatalma és terhe alól. Már most efelől bizonyosak lehetünk és senkinek sem kell hinnünk, aki ennek ellenkezőjét akarná velünk elhitetni! Tehát balgaság, ha a sötétség ösvényén, a bűn rabságában sínylődvé élsz, mert szabad lehetsz és szabad is vagy mint egy király! Higgy az Úr Jézusnak, mert általa élvezheted a boldog szabadságot.

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körut 48. I.

Vasárnap d. e. 10 órakor, d. u. 5 órakor és

Kedden este 8 órakor (németül),
Csütörtökön este 8 órakor (magyarul).

Kispesten, Fő-utca 5.

Hétfőn este 8 órakor (magyarul),
Csütörtökön este 8 órakor (németül).

Palotaújfalun, Dugonits-utca 25.

Kedden este 7 órakor és
Vasárnap d. u. 4 órakor (magyarul).

Szivesen látjuk!

Kiadó: Melle F. H. Ottó.

Szerkesztő: Jakob János.